Drept civil - Proba teoretica - Tribunal

Grila nr.4

1 În materia executării obligațiilor:

A. plata nu stinge obligația dacă este făcută de către debitor unui terţ şi nu este ratificată de către creditor, chiar dacă i-a profitat acestuia din urmă;

B. atunci când, în executarea obligației sale, debitorul predă un bun care nu îi aparţine sau de care acesta nu poate dispune, el nu poate cere creditorului restituirea bunului predat decât dacă se angajează să execute prestația datorată cu un alt bun de care acesta poate dispune;

C. debitorul care a executat prestația datorată poate cere restituirea acesteia dacă dovedește incapacitatea sa la data executării.

2 În ceea ce privește contractul de întreţinere:

A. întreținerea poate fi constituită numai cu titlu oneros;

B. acesta poate înceta prin rezoluțiune dacă primirea în natură a întreținerii nu mai poate continua din motive obiective și nu intervine o înțelegere între părți;

C. acesta se poate revoca în folosul persoanelor cărora creditorul întreținerii le datorează alimente în temeiul legii, dacă, prin efectul contractului, el s-a lipsit de mijloacele necesare îndeplinirii obligației de a asigura alimentele.

3 În materie de posesie:

A. numai posesia utilă poate produce efecte juridice;

B. viciul clandestinității nu suspendă cursul uzucapiunii;

C. dacă există motive temeinice să se considere că bunul posedat poate fi distrus ca urmare a ridicării de către o terță persoană a unei construcții, posesorul poate să ceară încetarea lucrărilor.

4 Renunţarea la prescripţia extinctivă a dreptului material la acțiune:

A. nu se poate face cât timp prescripţia nu a început să curgă ori după ce aceasta s-a împlinit;

B. are ca efect curgerea unui nou termen de prescripție cu durata de 3 ani;

C. nu poate fi invocată împotriva fideiusorilor.

5 În materia stingerii obligațiilor:

A. obligaţia principală se stinge în cazul confuziunii ce operează prin reunirea calităţii de creditor cu cea de fideiusor;

B. dacă remiterea de datorie este convenită cu unul dintre fideiusori, ceilalți rămân obligați să garanteze pentru tot, cu includerea părții garantate de acesta, dacă au consimțit tacit la exonerarea lui;

C. fideiusorul poate opune în compensaţie creanța pe care debitorul principal o dobândeşte împotriva creditorului obligației garantate.

6 Daunele-interese pentru repararea prejudiciului cauzat prin neexecutarea obligaţiei:

A. cuprind ceea ce este consecinţa directă şi necesară a neexecutării obligaţiei, numai în ipoteza unei neexecutări intenționate ori care se datorează culpei grave a debitorului;

B. vor fi datorate de către debitor într-un cuantum diminuat în mod corespunzător, dacă, prin acțiunea sau inacțiunea culpabilă a creditorului, acesta din urmă a contribuit la producerea prejudiciului;

C. nu pot fi obținute de către creditor, în cazul în care cuantumul prejudiciului nu poate fi stabilit cu certitudine la data sesizării instanței de judecată cu o cerere prin care creditorul solicită obligarea debitorului la repararea acestuia.

7 Acţiunea în declararea inopozabilităţii unui act juridic încheiat de debitor în frauda drepturilor creditorului:

A. nu poate fi admisă dacă debitorul a făcut o plată în executarea unui contract cu titlu oneros, chiar dacă cel care a primit plata cunoștea faptul că debitorul își creează sau își mărește starea de insolvabilitate;

B. produce efecte, în caz de admitere, și în favoarea celorlalți creditori care, putând introduce acțiunea, deși nu au făcut-o, au intervenit în cauză;

C. va fi admisă atunci când actul atacat constă în refuzul debitorului de a accepta o donație.

8 Dreptul la despăgubirea pentru prejudiciile cauzate prin decesul unei persoane:

A. nu poate aparține decât rudelor apropiate persoanei decedate, în ceea ce privește prejudiciul ce constă în durerea încercată prin moartea victimei;

B. se prescrie în termenul legal de prescripție a răspunderii penale, dacă despăgubirea derivă dintr-o faptă care, potrivit legii, constituie infracțiune;

C. poate aparține și vecinului celui decedat, căruia acesta din urmă, fără a fi obligat de lege, îi presta întreținere în mod curent.

9 În ceea ce privește consimțământul, condiție esențială pentru validitatea unui contract:

A. este suficient ca părțile să se pună de acord asupra elementelor esențiale ale contractului, chiar dacă lasă unele elemente secundare spre a fi convenite ulterior;

B. este suficient ca părțile să se pună de acord asupra elementelor esențiale ale contractului, în timp ce elementele secundare pot fi convenite ulterior tot numai de părți, neputând fi încredințată determinarea acestora unei alte persoane;

C. dacă părțile nu ajung la un acord asupra elementelor secundare lăsate a fi convenite ulterior încheierii contractului, instanța va dispune, la cererea oricăreia dintre părți, adaptarea contractului, ținând seama, după împrejurări, de natura acestuia și de intenția părților.

10 Creditorul poate fi, potrivit legii, pus în întârziere:

A. atunci când refuză să primească o executare parțială, în ipoteza în care prestația ar fi divizibilă;

B. atunci când refuză, în mod nejustificat, să îndeplinească actele pregătitoare fără de care debitorul nu îşi poate executa obligaţia;

C. caz în care, deși creditorul preia riscul imposibilității de executare a obligației, debitorul rămâne ținut să restituie fructele culese după punerea în întârziere.

11 În cazul în care autorul unei construcții cu caracter durabil și de sine stătător realizate asupra unui teren aparținând în proprietate unei alte persoane este de rea-credință, proprietarul terenului are dreptul:

A. să ceară obligarea constructorului să cumpere terenul și construcția edificată la valoarea de circulație pe care acestea le au la data sesizării instanței;

B. să ceară obligarea constructorului să desființeze construcția, cu respectarea dispozițiilor legale în materie, pe cheltuiala acestuia, precum și să reparare proprietarului terenului orice prejudicii cauzate, inclusiv pentru lipsa de folosință a terenului;

C. să ceară instanței să dispună înscrierea sa în cartea funciară ca proprietar al construcției, plătind constructorului, la alegerea proprietarului, fie valoarea materialelor și a manoperei, fie sporul de valoare adus imobilului prin efectuarea construcției.

12 În materie de aplicare în timp a Codului civil din 2009:

A. valabilitatea clauzei de inalienabilitate instituite printr-un contract de vânzare este guvernată de legea în vigoare la momentul încheierii convenției ulterioare prin care această clauză a fost nesocotită;

B. efectele juridice ale clauzei de inalienabilitate instituite prin testament sunt guvernate de legea în vigoare la data deschiderii succesiunii;

C. valabilitatea clauzei de inalienabilitate instituite prin testament este guvernată de legea în vigoare la data deschiderii succesiunii.

13 În ceea ce privește dreptul legal de trecere:

A. în cazul în care mai multe fonduri vecine au acces la calea publică, trecerea titularului fondului aservit se va face pe fondul dominant căruia i s-ar aduce cele mai puține prejudicii;

B. dreptul la acțiunea în despăgubirea prevăzută de art. 618 alin. (2) C. civ., pe care o are proprietarul fondului dominant împotriva proprietarului fondului aservit, se naște din momentul stabilirii dreptului de trecere;

C. dacă lipsa accesului provine dintr-un contract de întreținere cu titlu oneros, trecerea nu va putea fi cerută decât celor care au dobândit partea de teren pe care se făcea anterior trecerea.

14 În materia ineficacității legatelor:

A. un legat devine caduc atunci când dispunătorul nu îl determină pe beneficiarul legatului și nici nu prevede criteriile pe baza cărora acest beneficiar să poată fi determinat la data la care legatul va produce efecte juridice;

B. declararea nulității contractului de vânzare a bunului ce constituie obiectul legatului cu titlu particular, vânzare consimțită de testator, nu afectează revocarea voluntară a legatului atunci când nulitatea a fost determinată de vicierea prin dol a voinței testatorului;

C. cu excepția situației în care bunul ce formează obiectul legatului cu titlu particular a pierit în totalitate din motive care nu țin de voința testatorului, în timpul vieții testatorului sau înaintea împlinirii condiției suspensive ce afectează legatul, caducitatea unui legat grevat cu un legat-sarcină în favoarea unui terț nu atrage ineficacitatea acestui din urmă legat.

15 În ceea ce privește răspunderea față de victimă pentru repararea prejudiciului cauzat printr-o faptă ilicită:

A. răspunderea nu este solidară, ci se împarte în mod egal, dacă prejudiciul a fost cauzat prin acțiunea simultană a mai multor persoane, fără să se poată stabili că a fost cauzat sau, după caz, că nu putea fi cauzat prin fapta vreuneia dintre ele;

B. în toate cazurile, răspunderea incumbă în solidar majorului, care nu avea discernământ la momentul săvârșirii faptei, și persoanei care avea, potrivit legii, obligația de a-l supraveghea;

C. în cazul în care tatăl are și calitatea de comitent față de fiul său minor ce a săvârșit fapta ilicită în legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor ce i-au fost încredințate în calitatea sa de prepus, victima are dreptul de a solicita angajarea răspunderii părintelui pentru fapta minorului.

16 Cu referire la termen, ca modalitate a actului juridic civil:

A. decăderea din beneficiul termenului a unui debitor solidar este opozabilă celorlalți codebitori;

B. dacă un eveniment pe care părțile unui contract încheiat în data de 01.09.2010 îl consideră ca fiind un termen nu se realizează, obligația devine exigibilă în ziua în care evenimentul ar fi trebuit în mod normal să se producă, dacă această zi este ulterioară intrării în vigoare a noului Cod civil;

C. dreptul la stabilirea, pe cale judiciară, a termenului în privința cărora părțile au convenit să amâne fixarea sa, iar, după o durată rezonabilă de timp, acesta nu a fost încă fixat, este imprescriptibil extinctiv.

17 În ceea ce privește oferta de a contracta:

A. nu valorează ofertă propunerea adresată unor persoane nedeterminate, chiar dacă este precisă, nici atunci când această calificare ar rezulta din uzanțe;

B. oferta irevocabilă nu produce niciun efect;

C. declarația de voință a uneia dintre părți se consideră ofertă irevocabilă și produce efectele prevăzute de art. 1.191 C. civ., atunci când părțile convin ca respectiva parte să rămână legată de această declarație de voință, iar cealaltă să o poată accepta sau refuza.

18 Cu referire la Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România:

A. Înalta Curte de Casație și Justiție, în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a stabilit că, în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la art. 1, art. 3 pct. 1-4, art. 11 alin. (1) şi art. 33 alin. (1) din aceeaşi lege, prevederile Legii nr. 165/2013, cu modificările şi completările ulterioare, sunt incidente cu privire la imobilele în legătură cu care există cauze aflate pe rolul Curţii Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunţată în Cauza Maria Atanasiu şi alţii împotriva României, la data intrării în vigoare a acestei legi, numai dacă pentru imobilele respective s-au formulat cereri din categoria celor prevăzute la art. 3 pct. 1 din Legea nr. 165/2013, cu modificările şi completările ulterioare;

B. Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, potrivit cărora "obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor executa potrivit art. 21", sunt neconstituționale;

C. Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, potrivit căruia "Comisiile locale și județene de fond funciar sau, după caz, Comisia de Fond Funciar a Municipiului București au obligația de a soluționa toate cererile de restituire, de a efectua punerile în posesie și de a elibera titlurile de proprietate până la data de 1 ianuarie 2018".

19 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

A. în cazul persoanelor care au titluri de proprietate concurente asupra aceloraşi imobile cu destinația de locuințe, care au fost validate prin hotărâri definitive, acordarea de despăgubiri sau a altor măsuri reparatorii poate constitui o formă adecvată de reparație, în cazul în care nu mai este posibilă restituirea bunurilor acestora, dat fiind faptul că bunurile în cauză sunt deținute, în prezent, de persoane care le-au cumpărat de la stat cu bună-credință;

B. o constatare, potrivit căreia naționalizarea bunului în cauză a fost ilegală, este echivalentă cu recunoașterea, cu efect retroactiv, a faptului că reclamanții dețineau un titlu de proprietate asupra bunului respectiv, atâta vreme cât aceștia îndeplineau, de asemenea, condițiile legale necesare pentru a avea dreptul să solicite acordarea de măsuri reparatorii, doar dacă această recunoaștere a fost făcută prin dispozitivul unei hotărâri definitive, care nu a fost casată sau atacată până în prezent;

C. o constatare, fie în cadrul motivării, fie în dispozitivul unei hotărâri definitive, care nu a fost casată sau atacată până în prezent, potrivit căreia naționalizarea bunului în cauză a fost ilegală, nu este echivalentă cu recunoașterea, cu efect retroactiv, a faptului că reclamanții dețineau un titlu de proprietate asupra bunului respectiv, atâta vreme cât aceștia îndeplineau, de asemenea, condițiile legale necesare pentru a avea dreptul să solicite acordarea de măsuri reparatorii.

20 În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că:

A. răspunderea unui stat membru pentru prejudiciile cauzate particularilor ca urmare a unei încălcări a dreptului Uniunii printr-o decizie a unei instanțe naționale nu este susceptibilă să fie angajată decât dacă această decizie a devenit definitivă, indiferent de gradul instanței naționale care a pronunțat-o;

B. în vederea stabilirii răspunderii statului pentru prejudiciile cauzate particularilor prin încălcări ale dreptului Uniunii, pentru verificarea îndeplinirii condiției constând în încălcarea suficient de gravă a dreptului Uniunii, nu pot fi luate în considerare caracterul intenționat sau neintenționat al neîndeplinirii obligației sau al prejudiciului produs și nici caracterul scuzabil sau nescuzabil al unei eventuale erori de drept;

C. normele referitoare la repararea unui prejudiciu cauzat printr-o încălcare a dreptului Uniunii, precum cele privind evaluarea unui astfel de prejudiciu sau corelația dintre o cerere prin care se urmărește obținerea acestei reparații și celelalte căi de atac eventual disponibile, sunt stabilite de dreptul național al fiecărui stat membru, cu respectarea principiilor echivalenței și efectivității.

21 Reclamantul:

A. va formula, în cel mult 15 zile de la încetarea împiedicării, cererea de repunere în termenul de apel prevăzut de lege pentru încheierea prin care i s-a respins o cerere de asigurare a mărturiei unei persoane;

B. va fi citat în apel la vechiul loc de citare indicat în fața primei instanțe, dacă din dosar rezultă că, după comunicarea sentinței, acesta, figurând în calitate de intimat în apel, și-a schimbat locul unde a fost citat și nu a procedat la încunoștințările prevăzute de lege;

C. este prezumat relativ a fi vătămat procesual în ipoteza în care în cuprinsul citației ce i-a fost comunicată nu este menționată adresa unde va avea loc ascultarea unui martor în condițiile art. 346 alin. (2) C. proc. civ.

22 În materia capacității procesuale:

A. o asociație fără personalitate juridică, dacă este legal constituită, poate introduce pe rolul instanțelor judecătorești, în calitate de reclamantă, o cerere de chemare în judecată;

B. lipsa capacității procesuale de exercițiu a chematului în garanție obligat prin hotărârea apelată nu poate fi invocată direct în apel;

C. ocrotitorul legal al unui pârât cu capacitate de exercițiu restrânsă nu poate confirma doar o parte dintre actele de procedură îndeplinite de pârât.

23 Cererea de recurs:

A. se poate depune, în mod valabil, direct la instanţa de recurs care este obligată, în acest caz, să o restituie, pentru înregistrare, instanţei care a pronunţat hotărârea atacată, spre a fi înaintată împreună cu dosarul instanţei ierarhic superioare, după împlinirea termenului de recurs pentru toate părțile;

B. va fi respinsă, în toate cazurile, când unele dintre motivele de casare nu au fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului;

C. va putea fi formulată și înainte de data comunicării deciziei pronunțate în apel, chiar dacă recurentul nu a fost prezent la data pronunţării soluției criticate.

24 Cu referire la rolul judecătorului în aflarea adevărului:

A. judecătorul este în drept să ceară reclamantului să prezinte explicații în scris cu privire la situația de fapt și motivarea în drept invocate prin cererea de chemare în judecată;

B. judecătorul nu poate să pună în dezbaterea părților o împrejurare de drept decât dacă aceasta a fost menționată în cerere sau în întâmpinare;

C. judecătorul nu are dreptul să restabilească calificarea unui contract încheiat între părți din vânzare în donație.

25 Împotriva hotărârii instanţei de apel care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu recurs, partea interesată:

A. poate formula contestaţie în anulare atunci când hotărârea apelată a fost pronunţată de o instanţă necompetentă absolut și instanța de apel a respins, ca neîntemeiată, excepția respectivă de necompetență;

B. are dreptul să formuleze contestatie în anulare şi recurs, ce pot fi exercitate și concomitent, însă recursul se va soluţiona cu prioritate;

C. poate formula contestaţie în anulare dacă instanţa de apel nu s-a pronunţat asupra unui apel incident declarat în cauză.

26 Renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată:

A. se face numai de către mandatarul reclamantului, în ipoteza în care acesta a semnat cererea de chemare în judecată;

B. se constată de către o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin hotărâre susceptibilă de a fi atacată cu recurs în fața Completului de 5 judecători;

C. nu afectează cererea reconvențională cu caracter de sine stătător.

27 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

A. dacă dreptul la viață sau integritate fizică nu este respectat în mod intenționat, obligația pozitivă de creare a unui „sistem judiciar eficace” implică în mod necesar începerea procesului penal și nu poate fi satisfăcută chiar dacă victima ar dispune de căi de atac civile, administrative sau disciplinare;

B. valoarea taxelor, estimate în cadrul circumstanțelor deosebite dintr-un anumit caz, inclusiv posibilitatea reclamantului de a le plăti și stadiul procedurii în care a fost impusă restricția, sunt factori materiali în a stabili dacă o persoană are sau nu drept de acces la instanță sau dacă, pe seama taxelor ce trebuie plătite, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost slăbită;

C. accesul la căile de atac interne numai pentru a-i fi dată posibilitatea reclamantului să fie informat cu privire la inexistența capacității procesuale a autorității pârâte nu ridică nicio problemă în temeiul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

28 Nu intră în noțiunea de acțiune civilă:

A. apărarea pârâtului prin care acesta susține că a efectuat plata sumei pretinse de către reclamant prin cererea de chemare în judecată;

B. excepția lipsei de interes în promovarea cererii de chemare în judecată, invocată de către pârât în ședință publică;

C. soluția pronunțată de instanță, cuprinsă în minuta întocmită în urma deliberării, asupra unei cereri adiționale.

29 Cererea de chemare în judecată se va anula:

A. în temeiul art. 200 alin. (4) C. proc. civ., dacă reclamantul nu își îndeplinește obligația de a depune la dosar încheierea emisă de notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesorale prevăzute de Codul civil, în termen de cel mult 10 zile de la primirea în scris a comunicării lipsei sesizate, într-un proces vizând constatarea calității reclamantului de unic moștenitor al tatălui său decedat;

B. dacă reclamantul renunță la judecata acesteia, înainte de comunicarea sa către pârât;

C. în ipoteza în care reclamantul nu și-a îndeplinit obligația de a atașa la dosar dovada achitării taxei judiciare de timbru aferente cererii până la termenul de judecată acordat în acest scop, chiar dacă această obligație nu a fost stabilită în sarcina reclamantului în etapa verificării și regularizării cererii, ci ulterior, în cursul judecății în primă instanță.

30 Sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

A. poate determina suspendarea procesului în care a fost formulată sesizarea până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept;

B. se respinge ca inadmisibilă dacă a fost formulată de către o judecătorie;

C. este admisibilă chiar dacă chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită este dezbătută într-un proces început anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă.

31 Intră în competența de soluționare a Curții de Apel București:

A. cererea de suspendare a judecării procesului, formulată în cadrul cererii prin care s-a solicitat strămutarea unui proces aflat pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București, întemeiată pe motivul de bănuială legitimă vizând calitatea pârâtului de judecător la Tribunalul București;

B. cererea de suspendare a judecării procesului, formulată ca urmare a învestirii Curții de Apel București cu soluționarea cererii de strămutare a procesului aflat pe rolul Tribunalului București întemeiate pe motivul de bănuială legitimă vizând imparțialitatea judecătorului ce compune completul de judecată;

C. apelul declarat împotriva încheierii prin care Judecătoria sectorului 2 București a respins cererea de asigurare a părerii unui expert cu privire la evaluarea unui imobil situat în circumscripția Curții de Apel București.

32 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că, în materia strămutării proceselor:

A. solicitarea suspendării judecării fondului în cazul formulării unei cereri de strămutare poate fi calificată ca o fațetă a accesului liber la justiție;

B. imparțialitatea obiectivă a judecătorului este prezumată până la proba contrară, iar aprecierea subiectivă a imparțialității constă în a analiza dacă, independent de conduita personală a judecătorului, anumite împrejurări care pot fi verificate dau naștere unor suspiciuni de lipsă de imparțialitate;

C. strămutarea la altă instanță judecătorească din circumscripția aceleiași curți de apel este, în toate cazurile, suficientă pentru a înlătura motivele de bănuială legitimă care au stat la baza măsurii strămutării.

33 În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Comunității Europene (denumită în prezent Curtea de Justiție a Uniunii Europene) a reținut că, atunci când în fața instanțelor naționale se invocă lipsa de validitate a actelor instituțiilor comunitare:

A. acestea au competența de a declara că actele instituțiilor comunitare sunt lipsite de validitate;

B. în anumite condiții în cazul măsurilor provizorii, pot fi impuse excepții de la regula potrivit căreia instanțele naționale nu sunt competente să constate lipsa de validitate a actelor comunitare;

C. deși este prevăzută repartizarea competențelor între Curte și instanțele naționale, atât Curtea, cât și aceste instanțe sunt abilitate să constate lipsa de validitate a actelor instituțiilor comunitare.

34 Nu intră în competența materială de soluționare în primă instanță a judecătoriei:

A. cererea principală având ca obiect partajul judiciar al unui imobil cu valoarea impozabilă de 210.000 de lei;

B. cererea reconvențională având ca obiect obligarea reclamantului la plata către pârât a sumei de 300.000 de lei, formulată într-un proces început printr-o cerere principală de evacuare;

C. cererea de intervenție voluntară principală, încuviințată în principiu, având ca obiect obligarea părților inițiale la plata către intervenient a sumei de 100.000 lei, formulată într-un proces început printr-o cerere principală având ca obiect revendicarea de drept comun a unui imobil cu valoarea impozabilă de 210.000 lei.

35 În materia incompatibilității participanților la procesul civil:

A. în cazul în care la același termen de judecată s-au formulat cereri de recuzare a judecătorilor ce compun un complet de recurs, precum și declarații de abținere, chiar dacă sunt întemeiate pe motive de incompatibilitate diferite, acestea se vor judeca împreună;

B. recuzarea procurorului determină suspendarea judecății, atunci când participarea și punerea concluziilor de către procuror în respectivul proces civil, potrivit legii, sunt obligatorii;

C. este inadmisibilă cererea de recuzare a unui expert judiciar pentru motivul prevăzut de art. 42 alin. (1) pct. 2 C. proc. civ.

36 Înalta Curte de Casație și Justiție, într-o decizie pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, a reținut că:

A. este inadmisibil recursul declarat împotriva încheierii de suspendare a procesului, pronunțată de către o curte de apel, în cazul în care această instanță judecă în ultimă cale de atac;

B. din moment ce art. 483 alin. (1) C. proc. civ. nu face nicio mențiune cu referire la obiectul recursului, încheierile, fie premergătoare, fie cele prin care se finalizează procesul, nu sunt supuse recursului;

C. recursul formulat împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei este admisibil, indiferent dacă încheierea de suspendare a fost pronunțată de instanță într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă.

37 Indicarea în dispozitivul hotărârii primei instanţe a mențiunii inexacte cu privire la termenul de exercitare a apelului, în sensul că acesta este de 30 de zile de la comunicare, iar nu de 10 zile de la comunicare cum este prevăzut de lege pentru apelarea hotărârii respective:

A. constituie un motiv temeinic justificat pentru repunerea în termen a apelului exercitat de către apelant în a 30-a zi de la comunicare, fiind necesar însă ca apelantul să formuleze cerere de repunere în termen;

B. constituie cauză de repunere în termen din oficiu a apelului, în ipoteza în care acesta a fost exercitat în a 20 a zi de la comunicare;

C. nu determină repunerea în termen, iar instanța va admite excepția tardivității exercitării apelului, invocată de către pârât, dacă apelul a fost exercitat în a 15-a zi de la comunicare.

38 Nu prezintă caracter inadmisibil:

A. cererea adițională având ca obiect constatarea producerii unui accident rutier;

B. cererea reconvențională formulată de către pârât în contradictoriu cu un terț și cu reclamantul, atunci când pretențiile formulate prin cererea reconvențională îl privesc și pe terț;

C. cererea reconvențională formulată de către unul dintre pârâți în contradictoriu cu intervenientul accesoriu în interesul reclamantului.

39 Este admisibil recursul declarat împotriva:

A. încheierii prin care curtea de apel a încuviințat suspendarea propriu-zisă a executării provizorii a hotărârii apelate;

B. hotărârii prin care s-a soluționat un conflict negativ de competență;

C. hotărârii în privința căreia părţile au consimțit expres să o atace direct cu recurs, prin înscris autentic, pentru motive care privesc încălcarea sau aplicarea greşită a unor norme de drept material, chiar dacă această hotărâre este, potrivit legii, susceptibilă numai de apel.

40 Pârâtul:

A. poate pune întrebări direct unui expert judiciar, care este ascultat în ședința de judecată, cu încuviințarea președintelui completului de judecată;

B. care a fost îndepărtat din sală, înainte de închiderea dezbaterilor, va fi chemat în sală pentru a i se pune în vedere actele esențiale efectuate în lipsa sa și pentru a fi întrebat dacă solicită amânarea pronunțării asupra cauzei pentru a i se da posibilitatea să depună la dosar concluzii scrise;

C. spre deosebire de reclamant, nu va mai fi citat pentru termenul de judecată acordat în vederea discutării reluării judecății, după ce aceasta a fost suspendată, în ipoteza în care cererea de redeschidere a procesului a fost formulată de către pârât.

41 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 16.01.2018, pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București, reclamantul A a solicitat obligarea pârâtului B la restituirea unui aparat foto. În motivarea cererii, reclamantul a arătat că a pierdut acest bun în data de 15.02.2015 în parcul Herăstrău, în timp ce fotografia o expoziție de orhidee; ulterior, în data de 20.12.2017, complet întâmplător, aflându-se la o întâlnire a pasionaților de fotografie, a observat că aparatul său foto se găsea în posesia pârâtului; a recunoscut imediat aparatul după un mic defect pe care acesta îl avea la obiectiv.
Judecătoria sectorului 2 București a dispus, prin încheierea pronunțată în data de 18.05.2018, anularea cererii de chemare în judecată, în etapa regularizării acesteia; încheierea de anulare a rămas definitivă prin respingerea, ca neîntemeiată, a cererii de reexaminare în data de 28.06.2018.
În data de 15.07.2018, reclamantul a reiterat aceeași cerere de chemare în judecată pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București, aceasta îndeplinind toate condițiile de formă prevăzute de lege.
Pârâtul a formulat întâmpinare la cererea de chemare în judecată, prin intermediul căreia a invocat decăderea reclamantului din dreptul de proprietate asupra aparatului foto, dată fiind trecerea unui interval de timp de 3 ani de la data la care reclamantul a pierdut stăpânirea materială a acestuia. De asemenea, pârâtul a susținut că a cumpărat aparatul de la un coleg de serviciu și că nu a știut că acesta nu este adevăratul proprietar al bunului.
Susținerile părților cu privire la situația de fapt au fost dovedite în dosar.

A. Judecătoria sectorului 2 București, dacă va admite cererea de chemare în judecată, va constata, totodată, că termenul de decădere de 3 ani a fost întrerupt la data de 15.07.2018;

B. Judecătoria sectorului 2 București va respinge cererea de chemare în judecată, apreciind că reclamantul este decăzut din dreptul de proprietate asupra aparatului foto;

C. Judecătoria sectorului 2 București, dacă va admite cererea de chemare în judecată, va constata, totodată, că termenul de decădere de 3 ani a fost întrerupt la data de 16.01.2018.

42 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 04.06.2019, pe rolul Judecătoriei Târgu Mureș, reclamantul A a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul B, declararea nulității relative a legatului întocmit în data de 09.05.2016, prin care defunctul C, ilustru profesor de drept civil - drepturi reale și succesiuni, decedat în data de 14.11.2018, a stipulat ca, la data decesului său, consola din bronz masiv din camera de zi a defunctului să intre în proprietatea lui B, instituindu-l legatar cu titlu particular.
În motivarea cererii, reclamantul, moștenitor legal al defunctului C, a arătat că legatul este lovit de nulitate relativă, întrucât obiectul lăsat prin legat nu îi aparținea în proprietate exclusivă defunctului la data întocmirii legatului. Astfel, reclamantul a susținut că prin contractul de vânzare încheiat în data de 14.03.2016, între reclamantul A și numitul C, în calitate de cumpărători, și D, în calitate de vânzător, având ca obiect transmiterea acestui bun în coproprietatea numiților A și C, s-a stipulat următoarea clauză: "Cumpărătorii A și C dobândesc, în cote egale, proprietatea consolei de la momentul predării acesteia către C". De asemenea, reclamantul a arătat că bunul i-a fost predat lui C a doua zi după încheierea acestui contract.
Susținerile reclamantului cu privire la situația de fapt au fost dovedite în dosar.

A. Judecătoria Târgu Mureș va respinge cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată, cu motivarea că legatul lăsat de defunctul C este valabil, în patrimoniul pârâtului transmițându-se cota-parte de ½ din drept aparținând numitului C, existentă în patrimoniul acestuia la data deschiderii moștenirii;

B. Judecătoria Târgu Mureș va respinge cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată, cu motivarea că legatul lăsat de defunctul C este valabil, din moment ce acesta, la data întocmirii legatului, a știut că bunul nu-i aparținea în proprietate exclusivă;

C. Judecătoria Târgu Mureș va admite cererea de chemare în judecată și va anula legatul întocmit în data de 09.05.2016, cu motivarea că eroarea asupra proprietății obiectului legatului în care s-a găsit numitul C la momentul întocmirii legatului atrage nulitatea relativă a acestuia.

43 În legătură cu un proces vizând atragerea răspunderii civile delictuale pentru prejudiciul cauzat de animale, respectiv cazul minorei în vârstă de 4 ani, care în timp ce se plimba împreună cu bona pe trotuarul imobilului proprietatea pârâtului, a fost mușcată de față de câinele aflat în curtea acestuia, ce a scos capul printre barele gardului, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că:

A. dispozițiile art. 1.352 C. civ., invocate de recurentul-pârât, privitoare la exonerarea răspunderii sale ca urmare a faptei victimei înseși, sunt aplicabile cu prioritate față de cele ale art. 1.380 C. civ., pe care le înlătură de la aplicare;

B. neluând în considerare toate aspectele prejudiciului astfel cum au fost invocate de către reprezentanții legali ai minorei, victimă a agresiunii animalului, instanța a încălcat jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că despăgubirile acordate pentru repararea prejudiciului moral trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă, având în vedere gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii aduse acestora, contextul general al victimei, încălcând, totodată, principiul reparării integrale a prejudiciului instituit prin art. 1.385 C. civ.;

C. elementul aleatoriu care afectează cuantumul prejudiciului din perspectiva faptului că aspectul fizic actual al minorei poate evolua în viitor, în funcție de circumstanțe necunoscute la acest moment, poate să constituie o piedică în repararea acestuia.

44 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 04.06.2019, pe rolul Judecătoriei Giurgiu, reclamantul A a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul B:
-rezoluțiunea contractului de vânzare autentificat sub nr. 3678/01.11.2017 de B.N.P. Marieta Dornea;
-obligarea pârâtului la restituirea către reclamant a sumei de 190.000 lei, cu titlu de preț al imobilului situat în Giurgiu, transmis prin contractul de vânzare menționat anterior.
În drept, reclamantul a invocat art. 1.700 C. civ.
În motivarea cererii, reclamantul a arătat că a încheiat, în calitate de cumpărător, cu pârâtul, în calitate de vânzător, contractul de vânzare autentificat sub nr. 3678/01.11.2017 de B.N.P. Marieta Dornea, având ca obiect transmiterea dreptului de proprietate asupra imobilului situat în Giurgiu în schimbul prețului de 190.000 lei, preț achitat în întregime de către cumpărător la data autentificării contractului. În continuare, reclamantul a menționat că impută pârâtului faptul că, ulterior acestei vânzări, a înstrăinat același bun și numitului C, prin contractul de vânzare autentificat sub nr. 495/12.12.2017 de B.N.P. Florin Ionescu. De asemenea, reclamantul a susținut că prin sentința civilă nr. 789/17.10.2018, pronunțată de Judecătoria Giurgiu, rămasă definitivă prin neapelare, a fost admisă acțiunea în revendicare promovată de numitul C împotriva sa, reclamantul fiind obligat să lase pârâtului în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul.
Pârâtul a formulat în termen legal întâmpinare la cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acesteia ca neîntemeiată, cu motivarea că nu sunt întrunite condițiile răspunderii pentru evicțiune pentru fapta unui terț, din moment ce cauza evicțiunii (admiterea acțiunii în revendicare) este ulterioară încheierii contractului de vânzare, precum și că în cuprinsul contractului de vânzare încheiat cu reclamantul este stipulată clauza, potrivit căreia vânzătorul nu răspunde pentru evicțiune, indiferent de cauza acesteia.
Susținerile părților cu privire la situația de fapt au fost dovedite în dosar.

A. Judecătoria Giurgiu va respinge cererea ca neîntemeiată, apreciind că nu sunt întrunite condițiile răspunderii vânzătorului pentru evicțiune, din moment ce dreptul de proprietate al numitului C este născut ulterior datei încheierii contractului de vânzare dintre reclamant și pârât;

B. Judecătoria Giurgiu va respinge cererea ca neîntemeiată, apreciind că prin clauza stipulată în contractul de vânzare încheiat între reclamant și pârât a operat o înlăturare convențională a garanției contra evicțiunii;

C. Judecătoria Giurgiu va admite cererea, va dispune rezoluțiunea contractului de vânzare autentificat sub nr. 3678/01.11.2017 de B.N.P. Marieta Dornea și va obliga pârâtul la restituirea către reclamant a sumei de 190.000 lei, cu titlu de preț al imobilului situat în Giurgiu, apreciind apărările pârâtului ca fiind neîntemeiate.

45 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională, analizând art. 46 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 2945 - 22 decembrie 1989, potrivit căruia actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobilele prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. b) sunt lovite de nulitate absolută, buna-credință neputând fi invocată în aceste cazuri, a reținut că:

A. textul legal menționat este neconstituțional, întrucât sancționează cu nulitatea absolută acte juridice încheiate anterior intrării în vigoare a acestei legi, dar cu respectarea reglementărilor legale aplicabile la data respectivă, având efect retroactiv și fiind contrar altfel principiului neretroactivității legii, cu excepția legii penale mai favorabile, principiu consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție;

B. textul legal menționat nu încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție;

C. textul legal menționat nu înlătură beneficiul bunei-credințe în privința vânzării-cumpărării unei categorii de imobile preluate de stat în mod abuziv.

46 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 13.06.2019, pe rolul Judecătoriei sectorului 5 București, reclamantul A, cu domiciliul în sectorul 5 București, a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul B, cu domiciliul în sectorul 6 București, grănițuirea terenurilor părților. În motivarea cererii, reclamantul a arătat că terenurile, proprietatea părților, sunt învecinate și, nefiind delimitate prin semne exterioare, se impune grănițuirea lor.
Pârâtul a formulat în termen legal întâmpinare la cererea de chemare în judecată, prin intermediul căreia a invocat excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei sectorului 5 București, cu motivarea că terenurile ambelor părți se află atât în circumscripția sectorului 5 București, cât și în cea a sectorului 6 București; în acest context, se impune ca cererea să fie soluționată de Judecătoria sectorului 6 București, aceasta fiind și instanța în raza teritorială a căreia se găsește domiciliul său. Susținerile părților cu privire la situația de fapt au fost dovedite în dosar.

A. Judecătoria sectorului 5 București va respinge excepția de necompetență teritorială a acestei instanțe ca neîntemeiată, constatând că, potrivit legii, se instituie o competență teritorială alternativă, reclamantul având alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente;

B. Judecătoria sectorului 5 București va admite excepția de necompetență teritorială a acestei instanțe, declinând competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei sectorului 6 București, reținând ca fiind întemeiate argumentele pârâtului în motivarea excepției;

C. Judecătoria sectorului 5 București va admite excepția de necompetență teritorială a acestei instanțe, declinând competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei sectorului 6 București, reținând că acțiunea cu care a fost învestită are caracter personal, astfel încât, potrivit regulii generale în materie de competență teritorială, este competentă instanța de la domiciliul pârâtului.

47 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 13.03.2019, pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București, reclamantul A a solicitat obligarea pârâtului B să evacueze imobilul situat în sectorul 2 București.
Prin sentința civilă nr. 154/15.05.2019, pronunțată de Judecătoria sectorului 2 București, a fost admisă cererea și a fost obligat pârâtul să evacueze imobilul în litigiu.
Împotriva acestei hotărâri judecătorești pârâtul a declarat apel ce a fost înregistrat, în data de 17.07.2019, pe rolul Tribunalului București.
La primul termen de judecată, apelantul-pârât a depus la dosar cerere de chemare în garanție a numitului C, prin care a solicitat obligarea acestuia la restituirea sumei de 20.000 lei, cu titlu de chirii achitate de apelantul-pârât numitului C în perioada 13.03.2019 - 15.05.2019. Cererea de chemare în garanție a fost legal timbrată.
Tribunalul București a înmânat intimatului-reclamant, prezent la termen, un exemplar al cererii de chemare în garanție și a dispus amânarea judecării cauzei în vederea comunicării cererii de chemare în garanție către numitul C, însoțită de copiile principalelor acte de procedură efectuate și ale înscrisurilor din dosar.
La al doilea termen de judecată, s-au prezentat ambele părți, precum și chematul în garanție. Aceștia și-au exprimat acordul expres în sensul judecării cererii de chemare în garanție în prezentul dosar. În etapa admisibilității în principiu a cererii:

A. Tribunalul București va admite în principiu cererea de chemare în garanție, pronunțând o încheiere nesusceptibilă de recurs;

B. Tribunalul București va respinge, ca inadmisibilă, cererea de chemare în garanție, pronunțând o încheiere nesusceptibilă de recurs;

C. Tribunalul București va respinge, ca inadmisibilă, cererea de chemare în garanție, pronunțând o încheiere susceptibilă de recurs de competența Curții de Apel București.

48 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că:

A. cererea de ordonanță președințială, deși nu are caracterul unei cereri incidentale, implică drept condiție de admisibilitate, existența unui proces în curs de judecată asupra fondului;

B. chiar dacă procesul asupra fondului a fost strămutat de la o instanță la alta, nu se poate susține cu temei că, pe cale de consecință, și cererea de ordonanță președințială, promovată ulterior pe calea unui nou proces, trebuie să fie soluționată de aceeași instanță la care procesul asupra fondului a fost strămutat;

C. strămutarea reprezintă o formă de prorogare judecătorească de competență teritorială, care nu operează numai cu privire la cauza a cărei strămutare a fost cerută, ci și cu privire la cererea având același obiect, promovată pe calea procedurii ordonanței președințiale.

49 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 08.01.2019, pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București, reclamanta Asociația de Proprietari Bl. A a solicitat obligarea pârâtului B la plata sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli de întreținere aferente perioadei 01.02.2016 - 01.12.2016. În motivarea cererii, reclamanta a arătat că pârâtul, în calitate de proprietar al apartamentului din condominiu, nu și-a îndeplinit obligația legală de plată a cotei de contribuție ce îi revenea la cheltuielile asociației de proprietari.
Judecătoria sectorului 2 București a pronunțat sentința civilă nr. 245/08.03.2019, prin care a admis cererea și a obligat pârâtul la plata către reclamantă a sumei solicitate, hotărârea rămânând definitivă prin neapelare.
Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 08.05.2019, pe rolul Tribunalului București, reclamanta Asociația de Proprietari Bl. A a solicitat obligarea pârâtului B la plata sumei de 8.000 lei, cu titlu de cheltuieli de întreținere aferente perioadei 01.02.2016 - 01.12.2018.
Pârâtul a formulat întâmpinare în termen legal, prin care a invocat exclusiv excepția autorității de lucru judecat decurgând din sentința civilă nr. 245/08.03.2019, cu privire la soluția pronunțată asupra cheltuielilor de întreținere aferente perioadei 01.02.2016 - 01.12.2016, acestea fiind aceleași ca cele solicitate și acordate în procesul anterior, aspect dovedit în cauză.
Tribunalul București a omis să se pronunțe asupra excepției autorității de lucru judecat, invocată de către pârât, și, prin sentința civilă nr. 253/17.09.2019, a admis cererea, obligând pârâtul la plata către reclamantă a sumei solicitate, hotărârea rămânând definitivă prin neapelare.
Împotriva sentinței civile nr. 253/17.09.2019, pronunțată de Tribunalul București, pârâtul a formulat cerere de revizuire, întemeiată în drept pe art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.

A. Tribunalul București, competent potrivit legii să soluționeze cererea de revizuire, o va respinge pentru considerentul că hotărârile nu sunt potrivnice, pronunțând o sentință susceptibilă de recurs în termen de 30 de zile de la comunicare;

B. Înalta Curte de Casație și Justiție, competentă potrivit legii să soluționeze cererea de revizuire, o va admite și va anula în parte sentința civilă nr. 253/17.09.2019 în ceea ce privește soluția de obligare a pârâtului la plata către reclamantă a sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli de întreținere aferente perioadei 01.02.2016 - 01.12.2016; Înalta Curte de Casație se va pronunța asupra cererii de revizuire prin hotărâre susceptibilă de recurs de competența Completului de 5 judecători;

C. Tribunalul București, competent potrivit legii să soluționeze cererea de revizuire, o va respinge pentru considerentul că pentru a fi incident motivul de revizuire invocat era necesar ca excepția autorității de lucru judecat să nu se fi invocat în cel de-al doilea proces; or, excepția autorității de lucru judecat fiind invocată, se opune însăși autoritatea de lucru judecat a sentinței civile nr. 253/17.09.2019 în privința acestei excepții.

50 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că:

A. incidența efectelor deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 [prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma "precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv" cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă este neconstituțională] și în cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești, la momentul publicării acesteia, este în acord cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, doar dacă părțile au invocat excepția de neconstituționalitate a acestei sintagme până la publicarea în Monitorul Oficial al României a deciziei de admitere a excepției de neconstituționalitate;

B. singura situație în care nu sunt aplicabile efectele unei decizii de admitere a Curții Constituționale, fiind vorba de un raport juridic epuizat - facta praeterita, este aceea a cauzelor care nu se află pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării deciziei de admitere a Curții, cauzele fiind soluționate până la acest moment, și în care nu a fost dispusă sesizarea Curții Constituționale cu o excepție având ca obiect o dispoziție dintr-o lege sau ordonanță constatată neconstituțională;

C. aplicarea pentru viitor a deciziilor sale de admitere a unei excepții de neconstituționalitate vizează doar situațiile juridice pendinte (cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării în Monitorul Oficial al României a deciziei de admitere a excepției de neconstituționalitate a unor dispoziții legale, în care dispozițiile legale respective sunt aplicabile, dacă excepția s-a invocat până la publicarea deciziei de admitere).